

לשם לחץ: הגה ואם העמידו לשם לחץ, דעתם לה גלאן⁽³⁸⁾ שתקנו לחץ למכבי זה. (מג) אפלו ורחב ארבע אמות קווי לחץ: יג' זלחי (מד) חמוץ עם דבשו של מבוי שעהמידה הדו בנגדי עבי הכתל, דיששה מטבחים ונווה מבחוון, (מה) שאוני הדו של לחץ מטבח כל עבי הדרון, פחות מאربع אמות נדון משום לחץ ומשטמש (מו) עם הדו הפנימי, (מו) ארבע אמות נדון משום מכבי (מח) ואסור להשתמש בכל המבוי, שהרין אין כאן לחץ: יד' עוד יש חיבור אחר למוביל הפרקן ברוח ריביעית, (מט) בקורה שינייחפה (ט) על ראש הקובי, ואחריו שינייחפה על כתלי הקובי⁽³⁹⁾, (נא) אבל אם געץathy ימודות אצל המוביל בחוץ אבלו בסכומו לו והעיניהם עליהם, (נו) פסול: טו' יציריך שינייחפה כדי להתרה המכבי, (נו) אבל אם לא געשית לשם השבקה, (נו) אפלו סמכו עלייה מערבת-שפת* פסולה: טז' בקורה זו שאמרנו (נה) צירכה שעור, (נו) זילפיך אם עשאה (נו) מעעי אשורה, פסולה, רקין דלשרפה קימא, בתוקתי מכתת שעורה: יז' שעור הקורה,

שערית תשובה

[*] וזריך שיגריהה על בתקלה הקובוי. וכORB ששות' נב' מ"ט סיקן מא בפרק זה יוזר מי עשי עשי קבים וקפסים זה נגיד זה ועל קבנה חד זובץ קבנה גודלה בדיל על צירא אך

באור הלכה

בחליה, אם עשו תוחלה לשם לחי, אפלו לא סמכ עלי מעריב-שבת כס' ⁴⁵ מנה גאנן יעכט. וככל שפין דבצירית-הפטה שע' לקהל בנה: *

על קתל השבוי. בא ריך לאפוקני שליא גיטעה מאבחן, זדרטסיטים קפאה, אבל הא הרין אפללו בחיל שדרר דיין וען לאקומה סעידי כו באפור הילך דבורה מטהחן אינוי בקרונה. עין מסעה ברורה בשם הפעמיידים דעלאן ⁴⁶ טופול. עין מסעה ברורה בשם הפעמיידים דעלאן ⁴⁷ טופול.

הקרונה רתקה אונזעה טפוקין אס' גאנן פסולה, ניגם היה הא מושם קפה. והנה לוי מה שחקאנקו לאפון בטשיך כו באפור הילך דבורה מטהחן אינוי בשם הנטשא' ⁴⁸ בקרונה י' טפוקין וקייטה ראיינה לאקל בעזיב. כשרה אפללו למלחה מעזרטס אפקה, ולא מושם הטערא אלא מושם דרי פקעה יודך וסוטם, אפשר דבונה אפללו עמד מאלגי גאנן מטר ⁴⁹, וצריך עינון ⁵⁰: * ולפיכך אמר עשותה וכו'. עין בחוריש וביעקבא איגר שפחים דאמ קה' קורה רתקה ד', פטיא' בשני הטרוצזים של הוותפה ערכין דר' עמוד ד', דתורתן רבי אברעם שם, בזין דרכו' דרכ' איזרין לריקות חזקה קרי לאקל אלירין וכרכפה. קה' אפללו קאעיז אשרעה, עין שם: להפי מה שפחים הפעמיידים גנדון מושם מבו' ⁵¹. דרכו' רהוא ארכבע אמות, שההוא בעלאן שעור ארך מבוי, יוציא מתרות לחי וונוחש לבתל מבוי. (כ) יוכן מבוי שעשעה לאנוך הפעמיידים לטעים קרטפים קרביה רצופים בפתחות

שער הצעיר

מְנַגְּדִים: (מ) מֶלֶךְ מְנֻסָּה תְּקֹפָה סִימָן ג, עֵין שם :

(נח) ר' רביה טפח ועביה קל-שוהו, *ר' רק שתחא חזקה בקי (נט) לקביל אריה, שהיא חזי לבנה של שלשה טפחים. ז' אם היא ר' רביה ארבעה טפחים אוניה צריכה להיות חזקה לקביל אריה: י' חממעדים, דהינו אם היא נסמכת על מודות היוצאות מן הכלול⁽⁶⁰⁾, (ט) שאין ברוחן טפח ולא בארכן שלש, כי אומרים שארכן שציריך שציריך חזקים חזקה טפח, ווש אומרים שאין ארכן שציריך חזקיהם חזקה טפחים, (סב) אלא כדי לקבלה בלבד: י' אם יקימה (ס) מקורה עגליה⁽⁶¹⁾, ארכיך שציריך בהרפה שלשה טפחים, (סכ) שאzo יש ברוחבה טפח⁽⁶²⁾: כ' שיתחה עגלה, עקמימות ואין בין זה לה' שלשה כשרה, (ט) ואם לאו למשה מעשרה⁽⁶³⁾, (סח) רואים כל שלאו בטל עקמימות ואין בין זה לה' שלשה כשרה, (ט) ובן שתי פסולה: כא' קיימת יוצאה מפטל זה (ט) ואינה נוגעת בכתל זה, בגין שטפחה על עמודדים⁽⁶⁴⁾, וכן קיימת יוצאה מפטל זה⁽⁶⁵⁾ ופצעו זו בזו באמצע המבו', אם אין בינויהם קורות אחת יוצאה מכתל זה ואחת יוצאה מפטל זה⁽⁶⁶⁾ ובפצעו זו בזו באמצע המבו', לא בזו לקביל אריה שלשה כשרה, יש בינויהם שלשה (סח) פסולה: כב' האנית שטי קורות זו בצד זו⁽⁶⁷⁾, לא בזו לקביל אריה ולא בזו לקביל אריה, אם יש בשתייהן כדי לקביל אריה לרוחבו (טט) דקנו טפח (ע) י' ואין בין זו לזו שלשה טפחים, אינו ארכיך לה' קורה אמרתו, ואם לאו ארכיך לה' קורה אמרתו. (עא) י' יש אומרים

דאור הלכה

צ'זקן ט"ז בזהה: (1) וואינה. ואפלו מרחקה משלני הפתלים אמרין לבוד:

משנה ברורה

שער הארץ

(א) נראה צורך לומר: אריכים (וככללו).

הַלְכֹות שֵׁבֶת סִימָן שָׁפָג

באיורים ומוספים

לקיים את המצוות המעשיות.

[שו"ע ס"כ]

קיימה עקפה, ועקמימותה נוטה חוץ לפניו⁽⁵³⁾.

כהה

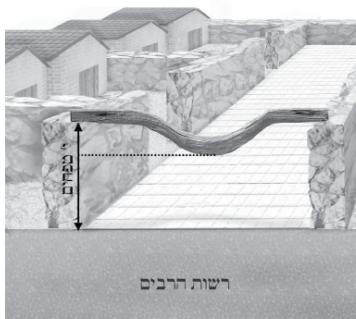
[שו"ע שם]
או למלחה מעשרים⁽⁵⁴⁾.

כהה

[שו"ע שם]
או למלחה מעשרה⁽⁵⁵⁾.

כהה

[משנ"ב ס"ק טה]

ובפעם, דאמירין לבורא⁽⁵⁶⁾.

וחוויא (אר"ח סי' ע"ס'יך ו' ביאר, שיש שני ענינים פסול בקורות המשך במילאים עמוד 9

[משנ"ב ס"ק טט]
שלא תגיע פחות משלשה טפחים לכטול זה ופחות משלשה
טפחים לכטול זה⁽⁵⁷⁾.

(49) ואף לשיטת האחרונים [במ"ג משב"ז ס"ק א, וכן כתוב המשנו'ב סי' תרכו ס"ק יז, ובשעה צ"ז סי' תרלב ס"ק יב], שאין אומרים לפחות כשמפסיק בנייהם דבר ממש, והרי כאן החלק של הקורה הסמור, לבתליםஇיטו חזק קיבל אליו, והוא מפסיק בין הקורה לבתלים, כתוב החזו"א (אר"ח סי' ע"ס'יך ו' שחלק הקורה הרועה נשח חלק מהקורה ואין מפסיק, ואף שאינו כשר לקורה בין שאין יכול לקבל אריה, הרי חיסרין וזה גם באוויר, ווים בע"ג.

[שו"ע ס"ח]

מעמידים, רקינו אם היא נסמכת על ייחודה היוצאות מן הפתל⁽⁵⁸⁾.

כהה

[שו"ע ס"ט]

אם קיטה הקורה עצמה⁽⁵⁹⁾, צריך שהיא בתקפה שלשה טפחים,
שאוז יש בתקפה טפח⁽⁶⁰⁾.

כהה

(61) ובשעה צ' לקמן (סי' שע' ס"ק יח) הביא בשם פירוש המשנו'ות להרמב"ם ששיעור זה אינו מודרך. ומ"מ כתוב, שכן לדדק בוה, יותר, כיון שסמכו חכמים על שיעורים אלו לכל הענינים שבתורה, מפני שהקשה לאמצעם את העדרך. ואולי היה מקובל לחם מסני שיש לסמוך על שיעורים אלו אף בשיעורי תורה, ועל כל גנים בדברים שהם מדרבנן בחדי יש לסמוך על שיעורים אלו. והחו"א (אר"ח סי' קלח ס"ק ד כתוב, שנינתה ההלכה לחשבון בקירוב, שלא ניתנו המצוות אלא לצרף הבריות ולדדק בצוואתו יתברך לקבלת מלכותו יתברך, וום לקיום חכמת התורה הכלולה בכל דיני המצווה ולסוד הפנימיות, וכל אלו אינם נספרדים אם הקביעות של גבלי העצומות יהיה בקירוב, כדי שיוכלו אף חולשי הדעת

מילואים

הלבות שbat סימן שמן

המשר מעמוד ו'

[משנ"ב ס'ק כ]

ומכל מקום בעין שינה בו מפשות קצת⁽²⁶⁾.

(26) והטעם שהשרוע לא הזכיר היתר זה, כתוב הק החים (ס'ק מ') שהוא מושם שסביר שדבר מוציא שלבים מתחככים בכתלים עירובין יא, א) שפתוח שמא פטולים לצורת הפתח, והוא ממה שאמור בגמרא הינו דليل ליה שקיי, ובאי רשי (דר' השמי) שהבונה במזרת שמחלו אבנין מכאן ומכאן אבן יצאת ואבן נכנסת, ואין זה צורת הפתח. ונחלהו האחרונים בבירור דברי, דעת המקור וחילם (תיקון עירובין) שאם יש פגימה או בליטה בקנים של צורת הפתח נחשב בוה כפתוח שמא. אלא שכותב לנו פטול אלא בכוון ד'

[משנ"ב ס'ק ח]

יו'תר משלש לארכז⁽²⁷⁾.

(27) אבל פחות משלש כשר מדין בלבד. ומובואר בתורת הדשן (ס' ע' י). שכן הין גם יligי לחים של צורת הפתח, שכיל לעשות מסיד מהוי, כמו שכתב המשני'ב לעיל (ס'ק כ), וגם אם ימחה הטיט בתחרתיהם עד גובה של פחות מג' טפחים הרי זה כשר, משום שמועל ואבן יוצא. אמן במסקום אחר (ו'יד ס' קעב ס' ק א) כתוב, שאורי להחמיר בדעת המקור חיים שאף במלות יש פטול של פתיח שמא, ולכן צריך לשפט את הקנים וליטול את עוציותם, ורק הווים למעשה. וכך בא ספר בינת שמחה (עמ' ד) לעין השיקעים המעריקים בחבירות שבעמידים לצורת הפתח בעירובים העירוניים.

שלדעת הטיז כשר, ולדעתי התוספת שבת פטול, וכן סתם כדעת המהמירין.

ופעם פטול אבני אלו לצורת הפתח, הוא ממה שאמור בגמרא עירובין יא, א) שפתוח שמא פטולים לצורת הפתח, ולעה אחת במזרת הינו דليل ליה שקיי, ובאי רשי (דר' השמי) שהבונה למזרת שמחלו אבנין מכאן ומכאן אבן יצאת ואבן נכנסת, ואין זו צורת הפתח. ונחלהו האחרונים בבירור דברי, דעת המקור וחילם (תיקון עירובין) שאם יש פגימה או בליטה בקנים של צורת הפתח נחשב בוה כפתוח שמא. אלא שכותב לנו פטול אלא בכוון ד' אמרות שבא לשמש בתורת מוחה לפתח, אבל אם הניח קנים לצורת הפתח הרי זה כשר גם אם יב Harm בליתות. וזהו'א (או'ח ס'ק כה) כתוב, שאין חילוק בין קנה לבוטל ד' אמרות, ומ"מ כתוב שאם יש זמרות במלות מוקנה איתו נשבח בפתוח שמא, כיון שנרטס ונפרץ כמו באבן נכנסת ואבן יוצא. אמן במסקום אחר (ו'יד ס' קעב ס' ק א) כתוב, שאורי להחמיר בדעת המקור חיים שאף במלות יש פטול של פתיח שמא, ולכן צריך לשפט את הקנים וליטול את עוציותם, ורק הווים למעשה. וכך בא ספר בינת שמחה (עמ' ד) לעין השיקעים המעריקים בחבירות שבעמידים לצורת הפתח בעירובים העירוניים.

הלבות שbat סימן שמן

המשר מעמוד ו'

(48) ולפי מה שהזכיר לעיל (ס'ק ח) ובביה'ל (ס'ב ד'ה טפח) שבשני פסים אין צירק שידה רוחב טפח, לאכורה יהיה דין כלחי שם עשו מצעי אשרה כשר (כמובואר בש"ע לעיל ס'ח), וכן כתוב התוספת שבת (ס'ק ב).

אף שנעשה מלאיו ולא לשם 'פי תקרה'. ובחו'א (או'ח ס'י עט ס'ק א) במשמעותו הובילו מבוי מבואר, שכשר גם בעמד מלאיו.

[משנ"ב ס'ק ז]

או טפח מפאן וטפח מפאן⁽⁴⁸⁾.

הלבות שbat סימן שמן

המשר מעמוד 442

[שו"ע ס'כ"א]

קַיִתָה יְצָאָה מִפְתַל זוּ וְאֵינֶה נֹגַעֲת בְּכָלָל זוּ, בָּגָ� שְׁסָמְכָה עַל עַמּוֹדִים⁽²⁸⁾.

כהה ז

למטה מעשרה. א. שאם כל הקורה [גם חלקה העליון] היה למטה מעשרה, שבזה נפסקת הקורה בשיעור ג' טפחים שנדון כאייר ופטול בהפסק של ג' טפחים, וזה הדרן של השער'ean. ב. שגם באופן חלקן מן הקורה הוא למעלה מעשרה עדין של פטול אם חלקה התיכון יורד למטה מעשרה מטעם שצירק חל מל מבוי בגובה עשרה, כמו במשנ"ב להלן ס'ק פ' פ' אבל שלענן פטול זה אם נשאר חל ג' בגובה עשרה ברוחב ד' טפחים הרי זה מכשיר את כל שאר הקורה איפלו מה שירד למטה מעשרה.

[משנ"ב ס'ק טו]

אם גם בספר ג'און-יעקב וכן בחדורי אבן-העוזר מפקפקין בזאת, עין שם⁽²⁹⁾.

(57) והחו'א הכריע (או'ח ס'י עט ס'ק ד) כדעת המכשירים.

הַלְכּוֹת שֵׁבֶת סִימָן שָׁמָן

ביאורים ומוסיפים

אריה. אלא שהשנה"צ צין גם לספר בגדי יישע, והוא פירש טעם שיטה זו כהמג"א, וכותב שאפילו בפחות מטפה פסל, משומש שכשאחת גבורת מהברורה אין ראי להנימע עליהן אריה אפיקלו אם הפרש בינוין הוא פורת מטפה [וכן באר החוז"א (או"ח סי' שע' ס'ק א) וואין בינוין ג' טפחים, כתוב החוז"א (או"ח סי' שע' ס'ק ד) שמשמעותם מדברי הביה"ל שאיתנו מועל]. ודעת החוז"א עצמה, שאם וחוב כל הקנים ד' טפחים לאלא האoir שבינוין היה זה מעיל, עד כתוב, שלשתו מועל באופן זה אפיקלו אם אהת להנימע ואחת למטה, כל שאין בינוין ג' טפחים. ואם יש בינוין יותר מוג' ווועיל להצטוף לשיעור ד' טפחים אף אם יש בין הקורות ג' טפחים.

[משנ"ב שם]
וקמבע באלייה רבקה דריש להתקמיר בדرعا ז' (66).
(66) ואם הניח קורה רוחבה ב' או ג' טפחים באלאסן, כתוב החוז"א (שם סי' ק) א' שלפי דעתו וווטסל אף על פי שהקורה סוככת על טפה מקרע הממו, שהרור היא בהרבה קורות וויל מעלה מושן בכל אחת מהן טפה. ואין זה דומה לקורה עגולה נשיש בהיקפה ג' טפחים (לעיל סי' ט), שם ש רוחב טפה מבוקם אחד [אמצע העיגול], וכן בקורה עקומה (ס'ב) יש שיור רוחב טפה במקום אחד.

[משנ"ב ס'ק פא]

ומחצ'ת שאני, דכסה את קורה ואינה נפרה (67).
(67) ושיעור גודל המחצ'ת שתחחש שודיה מכסה את הקורה, הסתפק בזה החוז"א (או"ח סי' שע' ס'ק ו), משומש שלכאורה אם היה בקורה בליתה לפני מטה הרי אין נקרא מכוסה. עוד הסתפק, באופן שהמחצ'ת משלימה בעבה לשיעור טפה של הקורה, האם היא נחשבת לחלק מהקורה, או שמי' צריך לחזור את מה שירוד מהקורה לפני מטה. וכותב שאלי שיעור הבליטה לפני מטה הווא ג' טפחים, ואולי הכל לפני העניין שהיה ניכר שכבר אינה בכלל הקורה.

[שו"ע ס'ק ה]

ונץ שמי' ימדות עקומות על שניגי בחליל הנקבי ועקבם מותה נוטה לתוך הנקבי ונעמן קורה עלייהם (68).
(68) כוה ז' (68)

[ביה"ל ד"ה בתוך טפח]
אבל ראי לחייב עליון קצין (69).

(69) וכן אם העמיד על גבי המבו קנים דקים ברוחב משה זה לענד והוא אין בינוין ג' טפחים, וכשנידרך את כל הקנים יחד והיה רוחבם ד' טפחים בעלי אויר שבינוין, כתוב החוז"א (או"ח סי' שע' ס'ק ד) שמשמעותם מדברי הביה"ל שאיתנו מועל. ודעת החוז"א עצמה, שאם וחוב כל הקנים ד' טפחים לאלא האoir שבינוין היה זה מעיל, עד כתוב, שלשתו מועל באופן זה אפיקלו אם אהת למטה, ואחת למטה, כל שאין בינוין ג' טפחים. ואם יש בינוין יותר מוג' ווועיל להצטוף לשיעור ד' טפחים אף אם יש בין הקורות ג' טפחים.

[שו"ע ס'ק ז]

הנימה אהת למעללה ואחת למשחה (70).
(70) כוה ז' (70)

[משנ"ב ס'ק עז]

הנינו דאפיקלו אם גבוחות טפח אחד מתקברו אנטין לא מהג' (71).

(71) וכן אם יש בינוין פחות מטפה, וכמו שצין בשעה"צ (ס'ק נב) שמקור הדברים מביאור הגרא, ושם כתוב שטעם השיטה שפותלת הוא משומש שאין אמורים יוציאים, ולטעם זה פוטול אפיקלו בפחות מטפה, כיון שגם בו אין אמורים יוציאים. מאידן, המג"א (ס'ק יט) ביאר את טעם השיטה הפותלת באופן אחר, שסבירה שהקורות היו קרובות זו לזו בטור טפה, וונען ממש שצורך שישאר ראי להנימע על גבן אריה, ואם אין קרובות זו לזו בטור טפה אין ראוי להנימע עליהן

מילואים הלבות שבט סימן שמן המשר מעמוד הקודם

[משנ"ב שם] ואמרנן לבוד מני רוחות⁶¹). ואם גם באגען והורה יש ריווח וכי להכשירה ציריך לומר ג' לבדים, הסתפק החוזר"א (או"ח סי' ע' ס'ק ה') האם היה כשרה, וכותב, שם"מ אם עשה קנים העמידם כל פחות מג' טפחים הרי זה פסול, כיון שציריך שיהיה בהם שיעור אחר של ארוח עונמה. אמנם מודבי הרשב"א (עבorth) הקUSH בית נתיבות ש"א סי' ה') הוכית, שאן אומרים לבוד ביותר מאשר מקומות.

[شو"ע ס"ב][

הגmitt שטפי קורות זוז בצד זו⁶²).

(62) כוה ז

הלבות שבט סימן שמן

המשר מעמוד 444

הדרומי משה (אות ז') שמודבי הרי"ף ורבינו יהונתן (עייובין ב, א בדף הררי"ך) נראה שיינחנה באופן שתהיה מכלל העשרים. אמנם בביה"ל ליקמן (ס"י תרגל סי' ד"ה אפיקו) כתוב, שכ"ל הפסיקם לא חילקו בו, והביא שהאגאן יעקב ונתקן את הגיסא בר"ף.

ביה"ל ד"ה מוחים

מכל מקומות לא מקורי פפק, דקיי מחתמת הפסון ידעה (תו"ש⁶³). (78) שכתב, שכן הוא ספק מהמת חיסרין ידעה, אין להקל בו, וכמו שנפסק בש"ץ (יריד סי' קד ס'ק ד') וודהה שם את דברי האומר שמה שהולכים בהזה לחומרא אין מהמת הספק, אלא עלענן הלכות מידות המוציאת גבורה עשרה טפחים וחוור בו ממה שכח בסי' ס'ק ג' שמדובר כל שהוא מבטלת את צורת הפתח. וכן בקהנות לטלוות כלאים וערלה [שנכתבת על פי מין החוזר"א] כתוב:

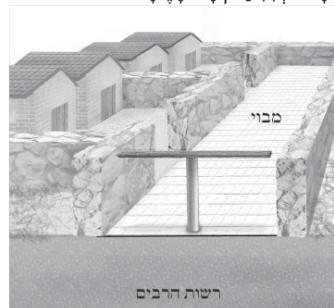
ובכן ליזהר בצורת הפתח שתהיה עשרה טפחים מעל עלי הירק, ואם הרחוק את צורת הפתח ד' טפחים ממיירין אין צריך להגביה עשרה טפחים מעל הירק, אלא די שתהיה עשרה טפחים מהקרען, ומסתימת טפחים מעלה הירק, והוא שטףחים עשרה טפחים מעלה מהקרען, החוזר"א משמע שאפייל בעלים הפחותים מוגבה עשרה טפחים מהקרען ד' טפחים מצורת הפתח, ומושמע שחשש לדעת הרשב"א לענן כלאים, וצ"ע.

[משנ"ב שם] בין שפקי קורות אחת יוצאה מפفل זה ואחת יוצאה מפפל זה⁶⁴. (59) כוה ז

[משנ"ב ס'ק זז] בגון שטףין אין באקטע הפקבי והגmitt קורה צליקה⁶⁵.

(60) כוה ז

ויתכן שאפייל בפחות מג' טפחים הרי זה פסול, כיון שציריך סמוך לצורת הפתח יהיה חלל של ד' טפחים בגובה י' טפחים. וטיים שם, שלפי וזה אם בנה על הקרקע גדור בגובה ג' או ד' טפחים סמוך לגווota הפתח הרי זה פסול, אלא אם כן הגביה את צורת הפתח י' טפחים מעל לדהר.

ולhalbנה הכליע החוזר"א (שם סי' ע' ס'ק יט) בדעת הרמב"ם, שאפייל אם העמיד מחיצה בגובה ט' טפחים אצל צורת הפתח מבפנים, אין המוציאת מובלעת את צורת הפתח, ואם העמיד מחיצה נבוגר הפתח ונשאר חלול טפחים שאין בגנוו מחיצה, הרי זה כשר אפילו אם המוציאת גבורה עשרה טפחים וחוור בו ממה שכח בסי' ס'ק ג' שמדובר כל שהוא מבטלת את צורת הפתח. וכן בקהנות לטלוות כלאים וערלה [שנכתבת על פי מין החוזר"א] כתוב:

ובכן ליזהר בצורת הפתח שתהיה עשרה טפחים מעל עלי הירק, ואם הרחוק את צורת הפתח ד' טפחים ממיירין אין צריך להגביה עשרה טפחים מעלה הירק, והוא שטףחים עשרה טפחים מעלה מהקרען, החוזר"א משמע שאפייל בעלים הפחותים מוגבה עשרה טפחים מהקרען ד' טפחים מצורת הפתח, ומושמע שחשש לדעת הרשב"א לענן כלאים, וצ"ע.

[משנ"ב ס'ק זז] אף-על-פי שהקורה היא למעלה מעששים, קשורה⁶⁷.

(77) וגם מותחילה הניה את הקורה למעלה מכ' ובא להנמייר אותה, כתוב

הַלְכֹות שֶׁבֶת סִימָן שָׁגָן

הכבר

באור הלכה

ראין לקבב ארים ("ע'יש"), פניו (כ) ואפלו אם בוגהות טפח אחר מפרק גס-בן לא מקנין⁽⁶⁵⁾, ואפלו אם עמודות בשה מקש, סבירא לה להנעה וגדעה שניה כבל דבשיגן דוקא שמי אמוכות אקד לחבקו לא יותר משפה. וכתב באלה ובה ריש להתקיר בדעת ז' (66).

כד (עה) מהצלה. (ה) שרצה לנפטר עם הפתור ופרש עלייה מהצללה, וגם קשנה לפטל (ג) שלא מנייק קרכן קרי שיזה עלייך שם בחיצה גבס-כוב: (טט) פסולה. אפלו אם המצחצט בעזקה בוגה עשרה: (ט) איזה נגידת. אם אין לית כאן הקב: (טא) קורה רצקה. רוזה לומר, שהייא רצקה עשרה טבחים, וכן אמינו גין שהייא רצקה קל-קף, שם מצחצט עלייך וליא שם קונה, ומצחצט רצקה. רוזה דקה צבוי מן הארץ קרביה ומכו' מהצללה, קא משכען דבשירה, (טט) דמג'י גדרולקה לא נתפשט מפה שם קונה, ושירה איזה דקה צבוי את קורה ואינה נגרת⁽⁶⁷⁾: (טב) וממחלת קצת למיטה מעשירה. דמג'י אחוינט נתקשי בקרבי, (טט) דמסמען ומחלחת שאני, דספה את קורה ואינה נגרת. דאמירין יואין את מלשונו דקה לאשמעין ואפלו קצת מתקוריה הרוחה בכנס ברוך אשורה טבחים הפתחותים של הקיין גס-בן קרש. דאמירין יואין את ספקחת קזה כאלו ומקורה עזקה רך לפלאה מעשירה, כדיין השר קורה קבкар קבשי' כו, אקל באלת זה אני, (ט) דאם קה נכס קצת מרerbן מקורה ברוך קאוור רשל עשרה הפתחותים פסילה. דבעין שיזה קקלל רשל שגי נזדים בשפע וראשיהם בולוטה למעליה מנגלה הקטלים:

כט (טג) עצמות על שעג'י וכור. וצד לא לומר, דאייה גאנת הקורה על כרעל מפש ווק איר מלעלעה על נונן הקורה עליים. רוזה לומר, ויש קאן שנין ריעותות: אהת, דאייה גאנת הקורה על כרעל מפש ווק איר מלעלעה על הימנות: שיית, והקורה צראה מארכ השטה שבין שני כתלים: (טט) וכן בידנות טפח. دائיה הימנות חט טפח לא איבת ז'

שער הצעיר

(מג) תוקפנות דבר הפתחיל ובלבד: (כ) בבר"א בשם קריטיב"א. ואם אין כאן דכתב בשלהן עצורה מודה פח' לאור דודרא: אי נמי, ממש דאי אפיקר לשצמצם:

(נ) וכן מוחץ גס בין בבאור הגר"א, עיין שם: (ג) בין ממשען בבאור הגר"א, וכן בתב' בספר בגדיישן, עיין בפרק מגדים: (גמ) רשי': (כג) אחרונים:

(ט) קרא"ש: (ט) ט"ז ואליה רבה: (ט) אבן-העוזר ותגנ"א והגר"ז, וכן נראה לדינא מהפגן-אברם: